

29/7/12

דניאל,

שש שנים בלעדיך. דומה שהחיים שבו למסלולם, אבל החלל שנותר בנו בלכתך נותר בעינו, ללא שינוי, ופועם בנו כמו מיגדלור של חושך, שמדי פעם מבליח ולופת את ליבנו ללא אזהרה. כך היה כשסיידנו סוף סוף את הבית, והגענו לחזר שלך. הסתכלתי על המחשב שלך, שהתיישן והעלה אבק, עם מסך ה-CRT הגדול והמיושן, והעכבר האלחוט שמזמן הפסיק לעבוד. החלטתי לזרוק אותו. את ה-Hard Disk שמרתי. מי יודע מה אמצא בו פעם. על הרצפה מצאנו תלוש משכורת ישן מהצבא. את שניהם כבר לא תצטרך.

גיא השתחרר. הספיק כבר לעשות מילואים. היית מאמין? למד ברצינות לפסיכומטרי, כמו שאף פעם לא ראית אותו לומד. ברור לי שיצליח בכל דרך שבה יבחר. ונגה גמרה שנה ראשונה בבית בירם. ובהצלחה רבה. רכשה לה חברות חדשות רבות, מקסימות כמו אלו הישנות. שש בגרויות היו לה השנה, ובדרכה השקטה, עמדה במשימה בכבוד, ובאופן עצמאי ומעורר התפעלות. השנה, ביום הזיכרון, היא ביקשה שידברו עליך בכיתה. לא כולם ידעו, והיה לה חשוב שיכירו אותך. כולם התרגשו, ואף הזילו דמעה או שתיים. אפילו המורה שלך להיסטוריה היה. זה שלא רצה לתת לך להכנס לכתה כשאחרת, כדרכך, וכשאמר "תן לי סיבה אחת טובה, דניאל, למה שאתן לך להכנס", אמרת לו 3 מילים: "כי אתה גבר". ונכנסת. מה כבר יכול היה לעשות?

ביום השנה למלחמה, נחנך מצפור בהר אדיר לזכר הנופלים במלחמת לבנון השנייה. מקום יפה להפליא, שולט על כל אזור דרום הלבנון, מהים ועד החרמון. ביקשו ממני לדבר בשם המשפחות. חשבתי מה לומר. שלא יהיה משעמם, ובלי קלישאות. היה ברור שאני צריך לדבר עליך, אבל שכל אחד מההורים ירגיש שבעצם מדובר בבנו או ביתו. וגם להעביר מסר או שניים למי שצריך. רציתי שגם אתה תשמע את הדברים. וגם אלו בקהל שלא היו שם. וכך אמרתי:

*באיל הארבעה לאווסט, לפני 6 שנים, הוביל דניאל עם הנאם לfe
כח מהפאולה המסייעת fe לדוד 13 לפני, לפיטה על בית
מחפית בכפר מרכבה, הנמצא במרחק 26 ק"מ מהר אדיר. בדרכם*

חלרה, נתקלו במחבלים מטוח קצר. דניאל נהרס במקום. צמרי, הקלע שהוביל צמו את הכת, נפצע קשה ונת בדרכו למסוק הפינוי. יונתן, המ"מ שהוביל את הכת, נפצע קשה. ד"ר איטור רוטשטיין, שזינק לראש הכח כאשר דניאל נפצע, נהרס ממטען לפני שהצליח להגיע לדניאל, ועל כן קיבל את ציטור המופת. כאשר נודע ליונתן אורלם של חייליו, נאלצו הרופאים להרדמו שוב. יונתן, שמשיק להחמט בדרכו חלרה לחייט איתנו, רואה בעיני רוחו את דניאל ואת צמרי משיכים ללכת איתו משני צידיו בכל אשר יפנה, ומתקשה לקבל את העובדה שמחוד הכח הוא לבדו שרד את אותו לילה נורא.

דניאל היה יפה להפליא, גבוה וחזק. "ציהיתי אותו על פי ציניו הכחולות", סיפר לנו החובש. דניאל ניחן בכישרים אינטלקטואליים יוצאי דופן. והוא הלך בראש הכח באותו לילה, ללא היסוס, ללא תלונות או טרונות, כדרכו. אולי דניאל לא היה החייל יפה התואר ביותר שאיבדנו, לא הגבוה ביותר ולא החזק ביותר. היו אמיצים יותר, היו חייילים ומפקדים טובים יותר, שהצצו מצעי גבורה גדולים יותר.

אך דניאל היה הבן שלי. שביא, דניאל היה היפה ביותר, החזק ביותר, והאמיץ ביותר. בדיוק כפי ששביאכט, הנכט או בתכט היו הטובים ביותר.

מאל ומתמיד, כאשר שמעתי את סיפורי הנופלים, חשבתי שזה נכון. נופלים הטובים ביותר, אלה שהולכים בראש הכת. לא יכולתי שלא לחשוב, מה היה אילו. מה היה אילו היו כולט כאן איתנו. לאן היו

לוקחים אותנו איתם. להשלים מדעיים גדולים יותר. חיי רוח
 טובים יותר. חברה טובה יותר. פוליטיקה טובה יותר.
 אך אין ספק. לולא הם, לא היינו כאן.
 רבות התווכחו, האם מלחמת לבנון השנייה הייתה הכרחית, או
 לא. האם השליה הצדיקה את המחיר הנורא או האם לא. אך לי
 דבר אחד ברור. תאוריית קורי הצבאים של נסראללה קרסה אל
 מול ציוניו הכלות. וזה סודה של ההרתעה האמיתית. לא רק כלי
 הנשק וכלי הטיוס המשוכללים. לא רק הטכנולוגיה המתקדמת,
 אלא בעיקרה, הרוח והנכונות. הנכונות של דניאל וחבריו הרבים,
 שרבים, רבים מדי מהם איבדנו, ללכת באומץ ובעיניים פקוחות,
 ולהכנס למאורת הצבאים ללא היסוס.
 ימים ספורים לפני שדניאל נפל, שאיתי את אחיו הצעיר גיא, אל
 בן 16, אט אט הוא ירצה להתגייס לקרבי. כן, ברור, הוא צנה לי.
 למה? שאיתי, כי זה נראה לך מצניין? מאתגר? הרפתקני? לא,
 צנה לי. כי זה חשוב. חברו נדב, הוא היוס לוחם בשיטת. בשעותיו
 הקשות לאורך המסלול המפרק, ראה את דניאל לנצד ציוניו. בן
 דודו של דניאל, ניה, סייט שרות בתותחנים למרות בעיות בריאות
 לא פשוטות, ויובל אחיו החל לא מכבר מסלול בשיטת. ורבים,
 רבים אחרים, נלחמים על כל מקום בנוי ביחידות הקרביות.
 נסראללה, לעומת זאת, לא מצל להוציא את קצה חוטמו
 מהבונקר בו הוא מתחבא זה 6 שנים, וטוב שכך. שאם לא, לא
 אצטר את יצטרף לחבריו, ויטלה שאף בתולה לא מחכה לו
 במקום אליו יביע.

מנהיגינו יודעים שפרשותם צומד כח אדיר הנשען על תצומות
 הנפש ורוחם של דניאל וחבריו. סמוכני שיתמשו בו רק בשעת
 הצורך, כאשר ההרתעה לא תספיק, וכאשר מוצו כל
 האופציות האחרות.
 וכך עוד ידעו צורכינו מאצל הקרוב או הרחוק, שינסו איתנו עוד
 אנשים כאלה כמו דניאל וחבריו, סמוכני לעשות ככל שידרש,
 צמידנו בחפז ארץ לה מוטח.
 ואנחנו, נשאר עם לכרם, ועם נחמתנו לו.

לאחרונה התעצם שוב הויכוח בנושא גיוס החרדים. סבא תמיד אמר, דניאל, שכחייל שמסר נפשו
 על קידוש השם, מקומך בגן עדן עם צדיקים. הלוואי. והלוואי, שלא משעמם לך שם עם הצדיקים.
 תמיד אהבת לבלוע את החיים ולנצלם עד תום. בפסק הדין של בג"ץ שביטל את חוק טל כתב
 השופט אליקים רובינשטיין סיפור על הרב שלמה זלמן אויערבך זצ"ל. בחור בישיבת "קול תורה"
 בירושלים ביקש מהרב רשות לנסוע בזמן הלימודים לקברי צדיקים בצפון. "בשביל להתפלל על
 קברי צדיקים", השיב לו הרב, "יש צורך לנסוע עד הגליל? כשאני מרגיש צורך להתפלל על קברי
 צדיקים, אני הולך להר הרצל ומשתטח על קברי החיילים שנפלו על קידוש השם".

מחרתיים, דניאל, נצא כל המשפחה, עם גיא ונגה, לטיול בארה"ב. רק אתה תשאר פה. אבל האמת
 היא, שאתה תמיד איתנו, בליבנו, בכל אשר נלך.
 דניאל, אנחנו אוהבים אותך מאד, מתגעגעים בלי סוף, ולא מפסיקים לחשוב עליך בכל רגע.

אבא.